

Kaparás

Várok a kaparásra. Így mondják nálunk, itt a kórházban máshogy mondják, de nem tudtam megjegyezni, hogyan, mert nagyon félek. A szélén kicsit törött széken ülök, fehér fények világítanak. Nem néz rám senki, de úgy nem néznek, mintha néznének, hogyan mondjam ezt jobban, mintha látná mindenki, hogy kaparásra várok. Nem nagy dolog a kaparás, azt mondják, Imeldának három is volt már, csak isten nem nézi jó szemmel, ha valaki hisz istenben, de én nem hiszek, pedig el kell mennem a gyülekezetbe mindig. Attól is félek, de ettől a kaparástól jobban félek. Elképzelem, hogy kaparják, mint a ráégett lisztet az edény aljáról, kanállal vagy olyan drótos dologgal. Eszembe jut a drótkefe, amivel a festéket kapartuk a kerítéskapuról, nagyon elképzelem ezt a drótkefét, félek. Ne féljen, mondja a nővér, na ne féljen, csak szépen kiszippantjuk. Nem értem, hogy most hogyan szippantják, ha kaparják, vagy csak máshogy mondják, ahogy a kaparást is.

Elmentünk az orvoshoz, mert elmaradt a vérzésem, és ha elmarad a vérzésem, akkor lehet, hogy úgy maradtam, és így elmentünk, titokban, mert féltem Anyunak megmondani, Aputól pedig még jobban féltem, de most Anyutól is féltem. Nem pártolták, hogy szerelmes vagyok, nagyon nem pártolták, sokat kiabáltak, hogy nem ilyen sorsra szántak, nézzem meg, ők is hogy küszködnek, miért nem vigyáztam legalább, hogy a sorsomat ne rontsam el tizenhét évesen. Hát én nem vigyáztam, mert nem tudtam, hogy kell vigyázni, meg pénzbe is kerül, még ha tudnám is, mit hol kell kérni. Pénzt kérni nem lehet, mert akkor megtudják, hogy összefeküdtem Balival, és pénzt lopni nem lehet, mert nem szabad, azt én nem csinálom, hogy pénzt lopok. Nem lehetett mit csinálni. Ülök itt a törött széken, és látom a fa ágainak az árnyékát, ahogy lengette az ágat, mozgott az árnyék is, és azt néztem, mert nem tudtam, mit nézzek. Bali nagyon magába volt fordulva, már a szép dolgokat se mondta, hogy milyen szép vagyok, milyen gyönyörűség vagyok neki, az egyetlen gyönyörűség, és feszült nekem. Nem volt rossz, de annyira jó se volt, néztem a fát, hogy leng az ága, leng az árnyék.

Úgy számolom, hogy másodjára maradtam úgy. Bali mondta, hogy jó lesz, kisbabánk lesz, családunk szépen, szép családunk, de Imelda mondta, hogy kaparásra kell menni, semmi az, ő már háromszor is volt. Nem tudtam, hogy mit... Nem tudtam, hogy mit szeretnék. Csak mondták, mondták, Anyu mondta, hogy a sorsom milyen lesz, hogy az ő sorsa is milyen volt, mert két hétig tartogattam, de akkor a néni megtalálta, megtalálta az orvosi papírt, és kirakta a cuccomat mind az ajtó elé, mert kurvának nem ad otthont, így mondta biztosan, nem tudom, mert én csak megtaláltam a cuccot az ajtó előtt, és Anyu hívott, hogy mit tettem, mit csináltam a sorsommal, a sorsommal, ami az ő sorsa. Kurvának, így mondta biztosan. Aki összefekszik egy fiúval, az kurva, de ha nem fekszik össze,

a fiú csak könyörög, csak simogat szépen, simogat olyan kedvesen, hogy nem lehet nem levenni azt a nadrágot, a koptatottat, az volt akkor, mert a trikómat már levette Bali, szépen vette le, kedvesen, simogatva. Hát akkor kurva. Az igazi kurva az, aki pénzt kér érte, mint Dzszenifer, mert neki az anyja is kurva, és vitte Dzszenifert is ki az út mellé, és Dzszenifer ment vele. Ő kurva lett, aki pénzt is kap érte. Még el is dicsekszik vele, hogy mit vett belőle, az anyja elszedi a pénzt, de aztán ad neki, és Dzszenifer vett belőle egy flitteres felsőt a kínainál, és tényleg nagyon szép volt az a flitteres felső. Így lett kurva Dzszenifer. Én nem kérek pénzt. Nem is fogadnám el. Én nem vagyok kurva! Csak úgy rám mondják. Mert összefeküdtem Balival. A néni mondja. Talán más is mondja. Mintha más lány nem menne el a fiúval! Könnyen mondják! Már nem is félek, annyira haragszom, mert könnyen mondják, nagyon könnyen mondják.

Andi kinevet, hogy semmi az a kaparás, mert szülni fáj, ő már szült kettőt, ő nem ment kaparásra. Kicsi babája van neki, mindenki megsimogatja, hogy milyen szép kicsi baba, kócos feje van a babának, kidudorodik a két kis pofája, meg kell azt enni, olyan gyönyörű baba, Andi nagyon büszke vele, nagyra van magával, hogy van babája, gyönyörű. Lehetne babám nekem is. Balival, ahogy Bali mondta, családunk. Ha felugranék, és kiszaladnék innen, megnőne a baba a hasamban. Lenne belőle kisbaba. Nincs itt Bali velem, mert dolgozni kellett neki menni, Anyu ül a törött szék melletti széken, de nem néz rám, csak az ujaival játszik az ölében, azt nézi, a kezét. A körmét. Felugorhatnék és kiszaladhatnék. Hová szaladnék? Nem ismerek itt senkit, minálunk nincs kórház, ide be kell jönni Újházásra, itt van a kaparás. A babákat is itt szülik. Lyányom, mész kaparásra, így mondta Anyu. A sorsodat nem ronthatod el, az iskolából nem maradatsz ki. Nem szeretem én azt az iskolát. Nehéz a fejem hozzá, főleg a némethez. Nem értek ott semmit, nem is bánják, nem nézik, hogy mit csinálunk, csak csöndben csináljuk. A kisbabámat nem is németre taníttatnám, hanem angolra. A kis babaszájával mondaná az angol szöveget, Shakira után. Ennivaló baba lehetne. A kis ágyát mindig az enyém mellett tartanám, úgy vigyáznék rá. Már most a kaparásra várok, nem lesz babám. Semmi az, azt mondja Imelda, meg Dzszenifer, semmi az a kaparás. Anyunak nem volt. Ő megszülte ötünket, aztán összegyűjtötte a pénzt spirálra. De nehezen gyűjtötte össze. Mondja mindig, lyányom, asszonynak nehéz. Összegyűjteni a pénzt is nehéz. Kell kenyérre. Hát elfogy minden nap három kiló kenyér. Drága az. És a párizsi hozzá még drágább. Disznót tartani is drága, a táp drága, meg nincs is hol. Megvenni, levágni, drága. Honnan vegye az ember a pénzt erre a spirálra. Az lyányomnak nem is való, azt mondja Anyu. Mert neki azt mondták, az orvos azt mondta, az lánynak nem való, csak asszonynak, ha már nem akar szülni. Lánynak a kaparás. Megcsinálják ingyen a kaparást, csak be kell jönni Újházásra, az pénz, mert a buszon jegyet kell venni. Azt a pénzt Anyu kivette a konyhapénzből. Mész kaparásra, lyányom, ezt mondta, megyek veled.

Olyan fehér itt a fény, hogy nem tudom, milyen lámpa ez, fehér, mint a halott. Nem él az még, azt mondja Imelda, de a pásztor szerint él. Nem szabad az isten miatt, meg mert él. Ölni nem szabad, benne van a parancsolatokban. Én nem hiszem, hogy ölök, csak kaparásra megyek. Járnak a nők kaparásra, mindenkinek volt, aki már úgy idősebb, csak Anyunak nem. Ő nem ment kaparásra, csak engem hoz most, velem jön, ide Újházásra. Busszal jöttünk, busszal megyünk

majd vissza. Egy napig fog fájni, azt mondta Imelda, addig az egy napig csak pihensz. Csak pihenek, Anyuéknál, mert a nénihez már nem megyek vissza. A néni biztos azt mondta, kurva vagyok, de hogy mit mondott, nem tudom, Anyunak mondta. Hozzá már nem mehetek. Akkor az iskolába is már hogy megyek vissza. Otthagytá az iskolát mindenki, csak két barátnőm van még. Az egyik ír mindig a facebookon. Csináltunk magunkról a tükörben képet, na az olyan kurvás kép volt, csücsörítős. De nem kurva. Nem vagyok kurva. A szerelmem, a Bali nem kamionos. Hát olyan szerelmes vagyok a Baliba, hogy hiába kiabál Anyu, meg különösen Apu, hiába törték össze a mobiltelefonomat, amit kaptam Esztertől, az nem segít. Semmi nem segít a szerelmen. Azon jár a fejem, a Balin meg a szerelmen. Világnak ment, amikor eltiltottak tőle. De én megszőkök inkább, nem tilthatnak. Megszőkök, megszőlöm a babát, lesz szép családunk. Valahogy lesz. Valahogy mindig van. Anyu csak idegeskedik, de ők is valahogy csak megvannak. Csak a sok idegeskedés, azt mondja mindig Anyu, az idegeskedés, hát nekünk más sorsot száznak, mi iskolába járunk. De nem akarunk iskolába járni. Hanem egy kisbabával valahol lakni kell. Csak az idegeskedés. Szép egy kisbaba, aranyosan csücsörít, csak úgy magától, nem is mutatásba. Az a legszebb, egy kisbaba. Én is megnézem Andiét mindig, csodaszép a kisebb. Kis hercegnőm lenne, mint neki. Vagy egy kisfiú. A kisfiú is szép. A kicsi szemével hunyorítana, meg a kicsi kezével fogná az ujjamat, mint az Andié.

A szerelmet onnan lehet megismerni, hogy az ember mindig oda gondol. Azon jár a feje, és bizsergetős érzése van. Bizsereg a szerelem. Ha nem volna a Bali, mi lennék. Csak egy lány. Neki én vagyok a szerelme, és így szerelem vagyok. Szerelmes is, meg szerelem is. Ebből lesz a kaparás. Annyira elgondolkodtam, hogy elfelejtettem félni is, de most megint eszembe jutott a féls. Hogy a kaparás, mint egy drótkéfével, fájni fog-e. Vagy hogy kiszippantják. Hogyan szippantják ki? Néha látom az utcánkban a szippantózt, hatalmas csöve van annak. A néninél van porszívó, az is szippant, de nálunk csak a seprő. A seprővel ha kisépergetnek. Biztosan fáj. Félek, de a szerelmet nem tudom máshogy. Csak így lehet a szerelem. A szerelem nem olyan, mint ez a fehér fény. Pont az ellentéte. Nem tudom jobban mondani. Fény, de ennek az ellentéte. Az ellentéte ennek az egész kaparásnak, de mégis abból lett. A kaparás a szerelemből lett. Ha Bali itt volna, simogatná a kezemet, mert azt nagyon jól tudja, tudja, hogy szeretem. A kezemet simogatná. Nem félnék. Talán felállnék és kimennék. Kimennék a másik fényre, a szerelemmel, és nem mennék be oda, ahol a kaparás lesz. Csak felállnék és kimennék, Balival, a fényre.